

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 837

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 septembrie 2025

SUMAR

Nr.

Pagina

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

926. — Ordin al ministrului sănătății privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative 2–3

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

- Sentința nr. 18/2024 din 21 februarie 2024 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal 4–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

Văzând Referatul de aprobare nr. 926R din 5.09.2025 al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 1284 și 1284 bis din 19 decembrie 2024, cu modificările și completările ulterioare, se completează conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (2) din Normele privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 368/2017, cu modificările și completările ulterioare, prețurile prevăzute în anexa la prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete

București, 5 septembrie 2025.
Nr. 926.

COMPLETĂRI

ale anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

— După poziția nr. 6590 se introduc 4 noi poziții, pozițiile nr. 6591-6594, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Stare	Cod	Denumire produs	Forma	Concentrația	Firma/Tara	DCI	Ambalaj	Gr _alc	Stat _anm	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Observații	Valabilitate preț
6591	N	W71220001	ORSERDU 345 mg	COMPR. FILM.	345 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	ELACESTRANTUM	Cutie cu 28 compr. film.	L02BA04		34.953,75	35.333,29	39.651,00	Autorizație pentru nevoi speciale nr. 1.106/2025 Cant. 12 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 20.08.2026.
6592	N	W71231001	VYLOY 100 mg	PULB. PT. CONC. PT. SOL. PERF.	100 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	ZOLBETUXIMABUM	Cutie cu 1 flac. de 20 ml din sticlă care conține 100 mg zolbetuximab	L01FX31		3.162,00	3.223,62	3.652,85	Autorizație pentru nevoi speciale nr. 1.105/2025 Cant. 84 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 19.08.2026.
6593	N	W71231001	VYLOY 100 mg	PULB. PT. CONC. PT. SOL. PERF.	100 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	ZOLBETUXIMABUM	Cutie cu 1 flac. de 20 ml din sticlă care conține 100 mg zolbetuximab	L01FX31		3.162,00	3.223,62	3.652,85	Autorizație pentru nevoi speciale nr. 1.104/2025 Cant. 77 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 19.08.2026.
6594	N	W63723001	ARTESUN 60 mg	PULB. + SOLV. PT. SOL. INJ.	60 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	ARTESUNATE	Cutie cu 1 flac. cu pulb. artesusat pt. preparate inj. + 1 fiolă x 1 ml sol. inj. de NaHCO ₃ 50 mg/ml + 1 fiolă x 5 ml cu sol. inj. de NaCl 9 mg/ml	P01BE03		989,35	1.019,35	1.170,33	Autorizație pentru nevoi speciale nr. 1.103/2025 Cant. 15 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 13.08.2026.”

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BRAȘOV

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 18/2024**Ședința publică din 21 februarie 2024**

Dosar nr. 500/64/2023

Completul constituit din:

Președinte — Ioana Țărmure

Grefier — Adina-Maria Szasz

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra acțiunii formulate de reclamantii Composesoratul Racoșul de Sus, Composesoratul Filia, Composesoratul Biborțeni, Composesoratul de Pădure și Pășune Bățanii Mari, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, având ca obiect „anulare acte administrativ cu caracter normativ — Hotărârea de Guvern nr. 1.370/09.11.2022”.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 7.02.2024, încheierea de ședință din acea dată face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în vederea deliberării, în baza art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru data de 14 februarie 2024, iar ulterior pentru data de astăzi, 21 februarie 2024.

CURTEA,

prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal la data de 3.10.2023, reclamantii Composesoratul Racoșul de Sus, Composesoratul Filia, Composesoratul Biborțeni și Composesoratul de Pădure și Pășune Bățanii Mari, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, au solicitat ca instanța, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea parțială a H.G. nr. 1.370/9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în concret: anularea parțială a art. 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022; anularea parțială a art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și momentul de la care se calculează acest termen; anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice; anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice; obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, în sensul următor: 1. ca efect al anulării parțiale a articolului 1 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de suprafețe de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri; 2. ca efect al anulării parțiale a articolului 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al

articolului să fie următorul: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile, termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură” sau un conținut echivalent al duratei maxime, dar care să reflecte în substanță exercitarea efectivă a dreptului de a depune cererea de acordare a compensațiilor; 3. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri; 4. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 2 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri; obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă următoarele: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă; stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor impuse sub sancțiunea aplicării unei penalități părții obligate în cuantum de 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere și a unei amenzi prevăzute la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004; obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu prealabil, reclamantii arată că au parcurs procedura administrativă, prin formularea Plângerii prealabile nr. 195/16.05.2023, aceasta fiind înregistrată la Guvernul României cu nr. 17/18.142/17.05.2023, plângere la care nu au primit răspuns în termenul de 30 de zile, prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 554/2004.

Pe fondul cauzei, reclamantii arată că au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1

și T2, fapt care presupune restricții totale/extrem de drastice în recoltarea de masă lemnoasă. În fapt, regimul de arii naturale protejate de tip Natura 2000 a fost consacrat inițial prin prevederile art. 26 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanții susțin că, contrar prevederilor art. 97 alin. (1) lit. b) și art. 99 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic și art. 5 din O.G. nr. 14/2010, Guvernul României a tergiversat excesiv momentul adoptării normelor metodologice pentru anii 2010-2013, sens în care o parte dintre proprietarii de păduri au luat măsuri prin introducerea de cereri de chemare în judecată prin care să obțină obligarea Guvernului la adoptarea hotărârii pentru perioada anterioară. Demersurile s-au soluționat favorabil pentru proprietari, în sensul că Guvernul a fost obligat de instanțele de judecată la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea masei lemnoase ce nu poate fi recoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru perioada 2010-2013. Astfel, ca urmare a pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. 4.596/2020 (prin care a menținut Sentința nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova) în Dosarul nr. 494/54/2017 și a Deciziei nr. 3.701/2021 în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și a procedurii de executare silită, derulată în Dosarul nr. 1.335/54/2022, finalizat prin Sentința civilă nr. 311/29.11.2022, Guvernul României a procedat la adoptarea H.G. nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive pentru anii 2010-2013. Această hotărâre a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022. Prin cele două hotărâri judecătorești definitive, instanța supremă a obligat/menținut hotărârea de obligare a pârâtului Guvernul României la respectarea obligațiilor impuse prin legislația națională și comunitară, în sensul că dispozitivul hotărârilor judecătorești definitive viza obligarea Guvernului României la adoptarea Hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă aferente perioadei 2010-2013. Examinând conținutul celor două decizii definitive, rezultă că obligarea pârâtului Guvernul României la adoptarea hotărârii nu s-a dispus doar pentru a satisface interesele private ale celor două entități reclamante (Obștea Peștișani și Composesoratul Jina), ci finalitatea acestora constă în adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ pentru aprobarea acestor norme metodologice, act administrativ general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri. Cu toate acestea, în conținutul art. 1 din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 poate fi identificată o diferență majoră între obligația concretă impusă de instanțele de judecată și modalitatea în care Guvernul României a înțeles să reflecte obligația impusă prin cele două hotărâri judecătorești.

În opinia reclamanților, prin această modalitate, Guvernul României a deturnat de la scopul și finalitatea obligațiilor impuse de cele două instanțe.

Învederează reclamanții că anexa nr. 1 la art. 1 din proiectul de hotărâre pentru aprobarea normelor metodologice, înaintat și

aprobat de Comisia Europeană, preluat la pct. 8 din această schemă, în ceea ce privește beneficiarii ajutorului, s-a prevăzut: „Beneficiarii, al căror număr este estimat la peste 1.000, sunt proprietari de păduri (persoane fizice și juridice), asociații ale acestora înscrise în registrul specific, precum și unități administrative/teritoriale care dețin în proprietate publică sau privată suprafețe forestiere cu funcție de protecție de tip T1 sau T2 și care nu pot recolta masa lemnoasă de pe aceste suprafețe din acest motiv.” Or, în pofida acestei dispoziții a instanței, Guvernul a înțeles să adopte o poziție oscilantă cu privire la executarea obligației impuse. Astfel, într-o primă abordare, Guvernul a înțeles să pună în aplicare, mai întâi, Decizia civilă nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de ICCJ — SCAF în Dosarul nr. 214/57/2017, adoptând în acest sens proiectul de hotărâre ce a fost publicat în transparență decizională pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor la data de 5.10.2021 și pe site-ul Guvernului României la data de 6.10.2021; Guvernul nu a parcurs procedura completă de adoptare și publicare în Monitorul Oficial al României, Partea I, a acestui proiect. Într-o a doua abordare, Guvernul a înțeles să ignore obligația impusă, limitând beneficiarii ajutorului la o categorie de persoane stipulată în mod subiectiv și aleatoriu, diferită ca soluție față de proiectul la care a făcut trimitere anterior.

Susțin reclamanții că prin utilizarea acestei sintagme „proprietarii” de către instanțele de judecată, dar și prin această obligație impusă de a adopta norme metodologice s-a născut în sarcina pârâtului Guvernul României obligația de a adopta un act administrativ cu caracter normativ, general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri care se regăsesc în situația premisă a beneficiarilor ajutorului și care urma să prevadă în concret condițiile în baza cărora proprietarii de păduri, care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, pot obține compensații pentru această ingerință în dreptul de proprietate aferente anilor 2010-2013. Prin urmare, obligația ce a fost impusă în sarcina Guvernului a fost aceea de a crea cadrul legal secundar pentru ca toți proprietarii de terenuri cu vegetație forestieră (păduri), care se află sub imperiul restricțiilor de recoltare, să poată beneficia de compensații, astfel cum prevede Regulamentul (UE) nr. 1.305/2013, Decizia nr. C(2012) 5166 final din 19.07.2012, precum și legislația națională — art. 26 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2007, art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008, respectiv art. 5 și 6 din O.G. nr. 14/2010.

Referitor la vătămarea produsă, reclamanții arată că, în dezacord cu obligația impusă de instanțele de judecată, executivul a procedat la adoptarea defectuoasă a hotărârii de Guvern, în sensul că a restricționat drastic, prin utilizarea unei formulări neconforme, categoria persoanelor vizate, contrar celor două hotărâri judecătorești (titluri executorii). Astfel, deși trebuia utilizată sintagma „proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”, la art. 1 din Normele metodologice se regăsește sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”. De asemenea, în conținutul anexei nr. 1, metodologie, și a anexei nr. 2 — cerere, ambele anexe ale normelor metodologice și parte integrantă din H.G. nr. 1.370/2022, se regăsește sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Învederează reclamanții că hotărârea de Guvern la a cărei adoptare a fost obligat pârâtul Guvernul României are natura unui act administrativ normativ (aspect care rezultă chiar și din poziția procesuală a Guvernului exprimată în cele două dosare

nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017), întrucât aceasta urma să conțină prevederi cu caracter general, impersonale, care să producă efecte juridice *erga omnes*, în concret, să prevadă condițiile ce trebuie îndeplinite de către orice proprietar de pădure care suferă restricții de natura celor reglementate prin art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008.

Contrar dispozițiilor instanței supreme, reclamanții susțin că art. 1 din normele metodologice limitează categoria persoanelor care pot formula cereri și accesa compensații aferente perioadei 2010-2013 exclusiv la categoria „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor”. Or, prin această formulare nu se încalcă numai dispoziția instanțelor de judecată, ci și spiritul și litera legii aplicate de acestea [art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008]. Or, nu acesta este sensul dat de cele două hotărâri judecătorești care au fost puse în executare de către pârât.

În opinia reclamanților, dacă s-ar admite contrariul, respectiv că H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ individual, atunci trebuiau expres nominalizați ca beneficiari cei doi reclamanți care au avut drept de câștig în cele două litigii. Astfel, pârâtul Guvernul României, sfidând dispozițiile instanțelor de judecată, a stabilit că normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 sunt aplicabile doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri. Acest aspect presupune că avem de a face tot cu un act administrativ cu caracter normativ, dar criteriile de eligibilitate ale beneficiarilor sunt altele decât cele prevăzute de lege și consacrate în cele două hotărâri judecătorești. Apreciază reclamanții că este o discriminare prin raportare la toți ceilalți proprietari de păduri care nu dețin hotărâri judecătorești definitive prin care li s-a statuat dreptul la compensații pentru anii 2010-2013, dar care au aceleași interdicții de recoltare precum cei doi justițiabili care au obținut obligarea Guvernului României la adoptarea hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice. De asemenea, proprietarii de păduri au dreptul la compensații în temeiul legii, motiv pentru care nici nu trebuiau să dețină hotărâri judecătorești care să le statueze acest drept.

Au solicitat reclamanții să se constate că în practica administrativă de adoptare a hotărârilor ce aprobă astfel de norme metodologice nici anterior perioadei vizate de H.G. nr. 1.370/2022 (exemplu: H.G. nr. 1.071/2006, H.G. nr. 861/2009, H.G. nr. 447/2017) și nici ulterior acesteia (proiectul hotărârii de Guvern pentru perioada 2023-2027, publicat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor — <http://www.mmediu.ro/articol/proiect-de-hotarare-pentru-aprobarea-normelor-metodologice-de-acordare-utilizare-si-control-a-compensatiilor-reprezentand-contravaloarea-produselor-pe-care-prorietarii-nu-le-recolteaza-datorita-functiilor-de-protectie-stabilite-prin-amenajamente-silvice-c/5952>), nicio altă hotărâre de Guvern nu a limitat posibilitatea ca toți cei care suferă restricții de natura celor amintite să poată accesa compensațiile, așa cum s-a făcut în mod nelegal prin H.G. nr. 1.370/2022.

În opinia reclamanților, forma adoptată prin H.G. nr. 1.370/2022 reprezintă o nerespectare a hotărârilor judecătorești pronunțate în contradictoriu cu Guvernul României, prin faptul că pârâtul a schimbat și denaturat categoria persoanelor ce pot obține compensații. Astfel, de la un număr nedeterminat de proprietari de păduri care aveau dreptul să formuleze cerere de acordare a compensațiilor, în mod nelegal și discriminatoriu, prin art. 1 din norme, această categorie este limitată doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată. Drept care reclamanții, în temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 2 din

Legea nr. 554/2004, se consideră vătămați într-un drept, respectiv cel vizând acordarea compensațiilor, precum și în exercitarea dreptului de proprietate.

Susțin reclamanții că, având în vedere conținutul normelor metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, acest act normativ încalcă și principiul ierarhiei actelor juridice, consacrat în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia „actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”. Așadar, având în vedere că pârâtul Guvernul României a adoptat un act administrativ prin nerespectarea prevederilor legale din acte normative cu forță juridică superioară, dar și cu încălcarea dispozițiilor celor două hotărâri judecătorești, reclamanții consideră că au dovedit existența unei vătămări, ei având calitatea de persoane vătămate, în acord cu art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004.

Reclamanții arată că obligația de adoptare a normelor metodologice a fost impusă încă din anul 2008 prin art. 97 alin. (1) lit. b) și art. 99 din Legea nr. 46/2008, iar mai apoi reiterată prin art. 5-6 din O.G. nr. 14/2010, acte legislative cu forță juridică superioară hotărârii de Guvern. La momentul adoptării H.G. — 9.11.2022, pârâtul nu a respectat dispozitivul celor două hotărâri judecătorești pronunțate în anii 2020 și 2021, creând, astfel, o inechitate pentru proprietarii de păduri al căror drept la compensații este prevăzut printr-o lege organică. Adoptând această hotărâre abia după pronunțarea a două hotărâri judecătorești definitive prin care pârâtul a fost obligat expres să adopte actul, hotărâri din ale căror considerente se desprinde inclusiv caracterul normativ al actului administrativ, reclamanții au învederat că pârâtul a sfidat atât dispozițiile instanței de judecată, cât și legea. Astfel, la acest moment al adoptării, pârâtul nu mai avea posibilitatea schimbării categoriei beneficiarilor actului administrativ, adică nu mai avea marja de apreciere de care beneficia anterior obligării sale la adoptare, întrucât a proceda în această manieră presupune nerespectarea hotărârilor judecătorești prin care a fost obligat la adoptarea hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare a compensațiilor, adică la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ.

Cu privire la petitele din cererea de chemare în judecată, reclamanții au precizat că, în primul rând, solicită anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, în sensul anulării parțiale a art. 1 din Normele metodologice de acordare a contravaloarei compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în sursele de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022. Astfel, apreciază că este nelegală, contrară prevederilor Legii nr. 46/2008, O.G. nr. 14/2010 și dispoziției celor două hotărâri judecătorești, formularea de la articolul 1 din normele metodologice (precum și din anexele nr. 1 și nr. 2 la normele metodologice). Reclamanții apreciază că este evidentă alterarea pe care pârâtul Guvernul României a produs-o cu privire la conținutul actului administrativ pe care avea obligația să îl adopte, în sensul că, în cuprinsul art. 1 din normele metodologice adoptate, nu se menționează „pe care proprietarii nu le recoltează”, ci că H.G. „se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, putând fi observată aici o cu totul altă formulare, care este restrictivă față de cea din dispoziția instanțelor. De asemenea, pârâtul Guvernul României a invocat în apărarea sa (în Dosarul nr. 494/54/2017) excepția inadmisibilității cererii de obligare la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ, excepție care a fost respinsă

de către instanță — Curtea de Apel Craiova, prin Sentința civilă nr. 302/2018, soluție care a fost menținută prin Decizia civilă nr. 4.596/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Prin urmare, pârâul Guvernul a normat cu exces de putere, în sensul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, vătămând reclamanților dreptul legitim la compensații prevăzut de normele legale în vigoare.

În al doilea rând, reclamanții solicită anularea art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și momentul de la care se calculează acest termen, întrucât și acesta este vătămător. Arată că, în forma actuală, acest text prevede: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură”. Astfel, ca urmare a anulării art. 1 din normele metodologice, se impune anularea și a articolului 4 alin. (3) din acestea, întrucât, în caz contrar, situația proprietarilor de terenuri afectate de restricții ar rămâne neschimbată, aceștia nemaiputând să depună cerere de acordare a compensațiilor. Susțin reclamanții că sintagma „în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme” reprezintă un interval de timp care s-a epuizat deja, deoarece H.G. nr. 1.370/2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 10.11.2022. Astfel, pentru a exista posibilitatea legală și reală ca alți proprietari de păduri afectați în sensul art. 97 alin. (1) lit. b) din Codul silvic să poată formula cereri pentru acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013, se impune anularea și a acestui text legal, care pune în imposibilitate un potențial solicitant de a se adresa gârzii forestiere cu o astfel de cerere, întrucât aceasta s-ar respinge ca tardiv formulată.

Învederează reclamanții că pentru a se putea formula o cerere de acordare a compensațiilor — art. 4 alin. (2) din normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicitantul trebuie să anexeze o vastă documentație, iar pentru obținerea tuturor înscrisurilor necesare termenul de 30 de zile este prea scurt. Astfel, art. 4 alin. (2) lit. e) stipulează că trebuie anexată confirmarea din partea administratorului sitului Natura 2000 sau a serviciului teritorial al Agenției Naționale pentru Aree Naturale Protejate, după caz, cu privire la încadrarea suprafeței de pădure aflate în proprietate în siturile Natura 2000 în perioada 2010-2013. Or, A.N.A.N.P. sau administrația unui parc natural sau național beneficiază de un termen legal de 30 de zile să răspundă solicitării adresate. Așadar, posibilitatea ca un proprietar să efectueze toate demersurile și să depună documentația completă prevăzută de art. 4 alin. (2) din norme în termenul de 30 de zile apare ca fiind realistă.

Pentru aceste considerente și având în vedere imposibilitatea ca un proprietar de pădure să poată formula cerere de acordare a compensațiilor în termenul prevăzut în actuala formă, reclamanții au solicitat anularea și a art. 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022.

În privința anulării parțiale a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, reclamanții învederează că în titlul anexei nr. 1 la norme se utilizează în mod defectuos sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”, care conduce la vătămarea potențialilor solicitanți, întrucât se limitează nelegal și excesiv categoria persoanelor care pot formula cerere de accesare a compensațiilor pentru anii 2010-2013. Și cu privire la acest capăt de cerere reclamanții solicită anularea/eliminarea sintagmei indicate din cuprinsul titlului anexei nr. 1 la norme, întrucât se impune utilizarea unei sintagme care să reglementeze acordarea compensațiilor întocmai în sensul impus de instanțele de judecată. Așadar, în locul sintagmei criticate, reclamanții arată că trebuia utilizată

următoarea sintagmă: „pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”. Apreciază reclamanții că doar în acest fel obligația de adoptare a hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice pentru anii 2010-2013 este dusă la îndeplinire în mod corespunzător și legal. Consideră reclamanții că argumentele invocate la cap. III pct. 1 din acțiune sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la solicitarea de anulare parțială a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice, sens în care își mențin argumentele invocate cu privire la acel capăt de cerere.

Referitor la solicitarea privind anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, reclamanții solicită admiterea acesteia, arătând că, la fel precum în cazul anexei nr. 1 la norme, pârâul Guvernul României a utilizat în mod defectuos sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”. Reiterează reclamanții că instanțele de judecată au obligat pârâul, în ceea ce privește perioada anilor 2010-2013, la adoptarea unei hotărâri de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă. Astfel, pârâului Guvernul României nu îi era permis să denatureze scopul vizat de instanțele de judecată prin cele două hotărâri judecătorești definitive și nici să schimbe categoria beneficiarilor cărora acest act administrativ normativ li se adresează. Drept urmare, și în acest caz, sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” a fost inserată în mod nelegal, cu nerespectarea dispozițiilor instanței, motiv pentru care solicită anularea parțială a titlului anexei nr. 2.

Cu privire la capătul de cerere referitor la obligarea pârâului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, reclamanții susțin că au dovedit nerespectarea de către Guvernul României a obligației concrete de adoptare a H.G. nr. 1.370/9.11.2022 impuse de instanțele de judecată și au dovedit, totodată, și nelegalitatea parțială a prevederilor criticate cuprinse în H.G. nr. 1.370/2022. Arată că prin adoptarea unei hotărâri de Guvern în cuprinsul căreia se utilizează sintagme/expresii ce restrâng categoria persoanelor cărora hotărârile li se adresează, contrar dispoziției instanțelor de judecată, se impune anularea parțială a prevederilor nelegale și obligarea pârâului să se conformeze obligației impuse, în sensul adoptării unei hotărâri prin care să modifice conținutul textelor nelegale în sensul arătat prin cererea de chemare în judecată.

De asemenea, reclamanții solicită admiterea petiției vizând obligarea pârâului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă. În primul rând, rațiunea inserării unui nou alineat având conținutul de mai sus este, în opinia reclamanților, oportună, utilă și necesară, deoarece există numeroși proprietari care au depus în termenul legal prevăzut la art. 4 alin. (3) din normele metodologice cererile și documentația aferentă pentru obținerea compensațiilor aferente anilor 2010-2013, dar cărora le-au fost respinse cererile pe motiv că H.G. nr. 1.370/2022 nu li se aplică. În al doilea rând, documentația prevăzută de art. 4 alin. (2) din normele metodologice

este extrem de vastă și cuprinde documente a căror procedură de obținere este greoaie și întinsă ca durată. Astfel, pentru toți proprietarii de păduri care au făcut eforturi să depună documentele în forma prevăzută de lege apare ca fiind cel puțin nejustificat ca aceștia să depună aceeași documentație a doua oară, în condițiile în care aceasta există deja la structura teritorială de specialitate — garda forestieră, fiind depusă în cursul lunilor noiembrie-decembrie 2022, adică relativ recent. În al treilea rând, nu se impune întocmirea din nou a aceleiași documentații care cuprinde, de exemplu, 200-600 de pagini, în situația în care aceasta se află în original și în integralitate depusă deja la structura teritorială competentă cu primirea și verificarea acesteia.

Date fiind aceste rațiuni, reclamantii consideră necesară inserarea acestui nou alineat, prin care să se reglementeze că proprietarii care au depus deja cererea și documentația pentru acordarea compensațiilor aferente anilor 2010-2013 să fie scutiți de parcurgerea pentru a doua oară a acestui demers birocratic anevoios. În situația în care se va aprecia că formularea propusă cu privire la petitele ce impun modificări vizând H.G. nr. 1.370/2022 ar putea fi interpretată ca având „conținut prestabilit”, reclamantii au solicitat să se ia act de solicitarea lor de a fi admise petitele subsidiare.

Pentru operativitatea și efectivitatea, respectiv celeritatea punerii în executare a hotărârii ce urmează să fie pronunțată în cauză, pentru protejarea drepturilor reclamantilor, aceștia au solicitat instanței să dispună stabilirea unui termen de executare de maximum 30 de zile, însoțit de obligarea pârâtului la plata unei penalități de întârziere cuprinse între 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere până la executarea integrală a obligației, prevăzută de art. 18 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, precum și la plata unei amenzi, prevăzută de art. 18 alin. (6) raportat la art. 24 alin. (2) din aceeași lege.

Pentru toate acestea, au solicitat admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În drept, au invocat Legea nr. 554/2004, Codul de procedură civilă.

În probațiune, au solicitat administrarea probei cu înscrisurile depuse împreună cu cererea de chemare în judecată.

Acțiunea a fost timbrată cu 50 lei, conform art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013.

La data de 3.11.2023, pârâtul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes și pentru lipsa calității procesuale active, pe cale de excepție; pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată și respingerea cheltuielilor de judecată ca neîntemeiate.

Prin întâmpinare, a invocat excepția lipsei de interes al părților reclamante în promovarea acțiunii și excepția lipsei calității procesuale active a acestora. Astfel, a solicitat să se constate că reclamantii nu fac dovada interesului de a promova cererea de anulare a actului administrativ contestat. Or, pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite nu numai condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, ci și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct. Susține pârâtul că, în cauză, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art. 21 și art. 52 din Constituția României și de Legea nr. 554/2004. Contrar celor susținute de părțile reclamante, pârâtul opinează că reclamantii nu fac dovada interesului de a promova cererea de anulare, condiție obligatorie.

Susține pârâtul că demersul judiciar al părților reclamante este lipsit de interes prin prisma faptului că H.G. nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013

pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2020 și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017. Instanțele au pronunțat hotărâri judecătorești definitive prin cele două decizii menționate pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și pentru reclamanta Obștea Peștișani.

În ceea ce privește cererea pendinte, pârâtul apreciază că aceasta este formulată de persoane fără calitate procesuală activă. În susținere, arată că părțile reclamante, în calitatea lor de persoane fizice/juridice, nu pot acționa ca atare în contencios administrativ subiectiv decât dacă și sub condiția în care dovedesc că sunt titularii unor drepturi subiective sau interese legitime private, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004. În opinia pârâtului, reclamantii au inițiat demersul pentru anularea actului administrativ fără să dovedească vreo vătămare care să le fi fost produsă prin actul administrativ, invocarea unor argumente generale nefiind suficientă pentru realizarea acestui demers, din perspectiva normelor de referință ale Legii nr. 554/2004.

Pe fondul cauzei, pârâtul solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată. În motivare, arată că, în ceea ce privește solicitarea de anulare în parte a H.G. nr. 1.370/2022, acest act administrativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, al art. 99 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și al art. 18 din Legea nr. 554/2004, având în vedere Decizia civilă nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și Decizia civilă nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, precum și art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

Pârâtul învederează că, sub aspectul oportunității, adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate atât în preambulul actului normativ, cât și expuse pe larg în nota de fundamentare a acestuia. Actul administrativ contestat a fost adoptat de Executiv, astfel cum reiese și din nota de fundamentare care a însoțit proiectul actului administrativ, prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor. La elaborarea actului normativ au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin H.G. nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de Ministerul Justiției.

Arată pârâtul că, la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, ale cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere toți beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltare a masei lemnoase. Practic, prin cererea de chemare în judecată,

reclamanții doresc schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul ca aceasta să se refere la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

Susține pârâțul că acordarea tuturor formelor de sprijin prevăzute de legislația națională se putea face începând cu data de 1.01.2010, după parcurgerea procedurii de notificare a schemelor de ajutor de stat, conform Liniilor directoare privind ajutoarele de stat în sectorul agricol și forestier în perioada 2007-2013 nr. 2006/C 319/01. Pentru perioada 2010-2012 nu a existat o decizie a Comisiei Europene, iar ulterior emiterii Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final/19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, până la data de 30.06.2014, nu a fost adoptat în legislația națională un act normativ care să permită acordarea acestor compensații. Decizia CE C (2012) 5166 final/19.07.2012 a avut prevăzută la pct. 6 durata, stabilindu-se că schema va expira la 31.12.2013, iar prin Decizia CE C (2013) 9369 final/18.12.2013 a fost prelungit acest acord până la data de 30.06.2014. La acest moment, efectele deciziei au încetat, în lipsa unei prevederi legale exprese în acest sens, prevederile deciziei nu pot ultraactiva, spre a se aplica și la o dată ulterioară încetării prin împlinirea termenului expres prevăzut. Or, acordarea altor compensații decât cele stabilite pentru beneficiarii care au obținut hotărâri judecătorești definitive echivalează cu ultraactivarea prevederilor Deciziei CE C (2012) 5166 final/19.07.2012 peste termenul stabilit prin Decizia CE C (2013) 9369 final/18.12.2013. Pentru acordarea de compensații, altele decât cele reglementate prin H.G. nr. 1.370/2022, în favoarea proprietarilor care au obținut hotărâri judecătorești definitive, pârâțul arată că nu există, la acest moment, aprobarea schemei de ajutor de stat de către Comisia Europeană. Comisiei Europene nu i-a fost notificată o schemă de ajutor și, implicit, nu există o decizie favorabilă din partea acesteia, pentru perioada 2010-2013, alta decât cea aprobată prin Decizia CE C (2012) 5166 final/19.07.2012, a cărei valabilitate a încetat. Precizează pârâțul că durata de valabilitate a schemei de ajutor nu înseamnă că statul român poate acorda oricând ajutoarele în discuție, cu singura condiție ca aceasta să se refere la perioada referită prin decizie (31.12.2013 și ulterior 30.06.2014), ci că beneficiarii pot accesa ajutoarele de stat (în speță compensațiile) doar pe durata perioadei de valabilitate, respectiv până la 30.06.2014. Dacă s-ar referi la perioada pentru care beneficiarii pretind compensații, nu ar fi explicabil de ce durata schemei este până la 30.06.2014, în condițiile în care compensațiile sunt solicitate pentru perioada de până la 31.12.2013.

Precizează pârâțul că instanțele de judecată, în limita cererilor care le-au fost adresate, au pronunțat hotărâri judecătorești definitive pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și reclamanta Obștea Peștișani. Cele două hotărâri vizate de H.G. nr. 1.370/2022 nu sunt general obligatorii, nefiind hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și nici hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, prin urmare se aplică doar celor 2 reclamante care au fost părți în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017.

Mai arată pârâțul că H.G. nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare (exemplu, H.G. nr. 447/2022 prin care au fost aprobate norme metodologice în baza unei decizii a Comisiei Europene), ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță

dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013. Aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30.06.2014. În cauză, reclamanții nu au făcut dovada interesului în continuarea demersului de anulare a unui act administrativ cu caracter normativ, această împrejurare fundamentând concluzia că interesul și obiectul acțiunii nu mai subzistă.

Pârâțul susține că, referitor la solicitările de obligare a pârâțului de adoptare a unei hotărâri de Guvern, completare art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 și stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor, sunt neîntemeiate.

Astfel, cu privire la adoptarea unui act administrativ, în speță o hotărâre de Guvern, pârâțul arată că aceasta nu se poate realiza decât după inițierea și elaborarea proiectului de hotărâre în conformitate cu Constituția României, cu dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ale O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, ale H.G. nr. 443/2022 pentru aprobarea conținutului instrumentului de prezentare și motivare, a structurii raportului privind implementarea actelor normative, a instrucțiunilor metodologice pentru realizarea evaluării impactului, precum și pentru înființarea Consiliului consultativ pentru evaluarea impactului actelor normative, precum și cu prevederile regulamentului aprobat prin H.G. nr. 561/2009.

În opinia pârâțului, invocarea în speță a precedentului judiciar și a celui normativ (emiterea HG. nr. 1.370/2022) nu poate fi reținută în a justifica pretențiile reclamanților la adoptarea unei hotărâri de Guvern. În eventualitatea admiterii acestei solicitări a reclamantelor, pârâțul susține că în cauză trebuie ținut cont și de faptul că, pentru a fi supus spre aprobare Executivului, proiectul unui act administrativ trebuie inițiat de organele de specialitate care potrivit legii au posibilitatea de a iniția acte normative. Proiectul de hotărâre urmează a parcurge etapele prevăzute de Legea nr. 24/2000 și de regulamentul aprobat prin H.G. nr. 561/2009.

În ceea ce privește obligarea pârâțului la plata cheltuielilor de judecată, Guvernul României a solicitat să se constate că se impune a fi respinsă, deoarece nu se poate reține culpa procesuală a pârâțului, condiție pentru acordarea cheltuielilor de judecată.

Pentru toate acestea a solicitat respingerea acțiunii.

În drept, a invocat Codul de procedură civilă.

La data de 7.11.2023, Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor a depus la dosarul cauzei o cerere de intervenție accesorie prin care înțelege să susțină poziția procesuală a Guvernului României, chemat în judecată în calitate de pârât.

Prin cererea de intervenție, M.M.A.P. a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, a arătat că, potrivit art. 97 și art. 99 din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, în scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă. Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale pentru

acordarea compensațiilor se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Acordarea tuturor formelor de sprijin prevăzute de legislația națională se putea face începând cu data de 1.01.2010, după parcurgerea procedurii de notificare a schemelor de ajutor de stat, conform Linii directoare privind ajutoarele de stat în sectorul agricol și forestier în perioada 2007-2013 nr. 2006/C 319/01. Pentru perioada 2010-2012 nu a existat o decizie a Comisiei Europene, iar ulterior emiterii Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final/19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, până la data de 30.06.2014, nu a fost adoptat în legislația națională un act normativ care să permită acordarea acestor compensații. Decizia CE C (2012) 5166 final/19.07.2012 a avut prevăzută la pct. 6 durata, stabilindu-se că schema va expira la 31.12.2013, iar prin Decizia CE C (2013) 9369 final/18.12.2013 a fost prelungit acest acord până la data de 30.06.2014. La acest moment, efectele deciziei au încetat, în lipsa unei prevederi legale exprese în acest sens, prevederile deciziei nu pot ultraactiva, spre a se aplica și la o dată ulterioară încetării prin împlinirea termenului expres prevăzut. Or, acordarea altor compensații decât cele stabilite pentru beneficiarii care au obținut hotărâri judecătorești definitive echivalează cu ultraactivarea prevederilor Deciziei CE C (2012) 5166 final/19.07.2012 peste termenul stabilit prin Decizia CE C (2013) 9369 final/18.12.2013.

Arată intervenientul că pentru acordarea de compensații, altele decât cele reglementate prin H.G. nr. 1.370/2022 în favoarea proprietarilor care au obținut hotărâri judecătorești definitive, nu există, la acest moment, aprobarea schemei de ajutor de stat de către Comisia Europeană. Comisiei Europene nu i-a fost notificată o schemă de ajutor și, implicit, nu există o decizie favorabilă din partea acesteia, pentru perioada 2010-2013, alta decât cea aprobată prin Decizia CE C (2012) 5166 final/19.07.2012, a cărei valabilitate a încetat. Durata de valabilitate a schemei de ajutor nu înseamnă că statul român poate acorda oricând ajutoarele în discuție, cu singura condiție ca aceasta să se refere la perioada referită prin decizie (31.12.2013 și ulterior 30.06.2014), ci că beneficiarii pot accesa ajutoarele de stat doar pe durata perioadei de valabilitate, respectiv până la 30.06.2014. În opinia intervenientului, dacă s-ar referi la perioada pentru care beneficiarii pretind compensații, nu ar fi explicabil de ce durata schemei este până la 30.06.2014, în condițiile în care compensațiile sunt solicitate pentru perioada de până la 31.12.2013. Prin urmare, la acest moment, nu mai există o decizie a Comisiei Europene privind ajutorul de stat pentru perioada 2010-2013, Decizia C (2012) 5166 final/19.07.2012 încetându-și valabilitatea.

Intervenientul susține că H.G. nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, prin care instanța a admis în parte acțiunea formulată de Asociația Composesoratul Jina și a obligat pârâtul Guvernul României la adoptarea hotărârii pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulată de Asociația Composesoratul Jina, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, prin care s-a admis în parte acțiunea formulată de Obștea Peștișani și a fost

obligat pârâtul Guvernul României la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamentele silvice, care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre de Guvern avizat în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei C (2012) 5166 final/19.07.2012.

Precizează intervenientul că cele două hotărâri vizate de H.G. nr. 1.370/2022 nu sunt general obligatorii, nefiind hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și nici hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, prin urmare se aplică doar celor 2 reclamante care au fost părți în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017. La elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, ale cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase. Practic, prin cererea formulată de reclamant în prezentul dosar, se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul că aceasta se referă la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

Menționează intervenientul că H.G. nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare (exemplu, H.G. nr. 447/2022 prin care au fost aprobate norme metodologice în baza unei decizii a Comisiei Europene), ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013. Aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30.06.2014.

Referitor la modificarea termenului prevăzut la art. 4 alin. (3) din anexa la H.G. nr. 1.370/2022, intervenientul a precizat că art. 68 din Legea nr. 24/2000 prevede că prin acte normative ulterioare se poate prelungi, extinde sau restrânge durata actelor normative temporare. Dispoziția de prelungire a termenului de aplicare a actului normativ temporar trebuie să intervină însă înainte de expirarea termenului și să indice, când este cazul, noul termen. Potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, după intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenței acestuia, pot interveni diferite evenimente legislative, cum ar fi: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea. Or, având în vedere faptul că H.G. nr. 1.370/2022 prevede că proprietarii de păduri care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor sunt obligați să depună cererile de acordare a compensațiilor în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a normelor metodologice; prin urmare, efectele actului au încetat la data expirării termenului de 30 de zile.

Susține intervenientul că prin faptul că modifică destinatarii actului, termenele de depunere sau repunerea în termenele de depunere reclamanții urmăresc, de fapt, modificarea reglementării în cea mai mare parte a ei, lucru nepermis de lege.

Intervenientul susține că proiectul de act normativ a fost elaborat cu respectarea prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, potrivit căreia a fost stabilită o perioadă pentru a primi în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice, iar reclamantele nu au formulat nicio propunere, sugestie sau opinie.

A mai susținut intervenientul că prin cererea formulată reclamanții solicită, de fapt, punerea în executare a celor două hotărâri judecătorești pronunțate în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017, în interpretarea pe care ele o dau acestor hotărâri, ceea ce este un demers inadmisibil din punct de vedere procesual, reclamanții nefiind parte în cele două dosare și nefiind respectat termenul de prescripție statuat de art. 24 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. Or, singurele persoane îndreptățite la un astfel de demers erau reclamantele din cele două dosare, respectiv Obștea Peștișani și Composesoratul Jina. Obștea Peștișani a obținut punerea în executare în forma H.G. nr. 1.370/2022, iar Composesoratul Jina nu a urmat procedura de punere în executare, formulând cererea de acordare a compensațiilor în temeiul H.G. nr. 1.370/2022.

Pentru toate acestea a solicitat respingerea acțiunii.

În drept, a invocat Codul de procedură civilă.

În probațiune, a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 20.11.2023, reclamanții au depus la dosarul cauzei răspuns la întâmpinare prin care au solicitat respingerea excepției lipsei de interes ca neîntemeiată; respingerea excepției lipsei calității procesuale active ca neîntemeiată; respingerea celorlalte apărări privind fondul cauzei ca neîntemeiate; admiterea cererii astfel cum aceasta a fost formulată, cu obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la excepția lipsei de interes, reclamanții au solicitat respingerea ca neîntemeiată a acesteia, întrucât au argumentat și dovedit interesul în promovarea cererii. Au susținut că în susținerea acestei excepții se indică doar aspecte teoretice în privința condiției interesului unei persoane de a formula o cerere de chemare în judecată, fără ca pârâtul să arate în concret argumentele pe care își sprijină această apărare. Astfel, pârâtul trebuia să demonstreze lipsa folosului practic pe care reclamanții îl urmăresc prin promovarea demersului în justiție. Or, în niciun moment pârâtul nu a dovedit contrariul existenței interesului, pe care reclamanții l-au învederat și l-au dovedit odată cu cererea de chemare în judecată. Hotărârea de Guvern pe care o supun spre cenzură, spre verificarea legalității, vizează aprobarea de norme metodologice pe baza cărora se recunoaște și se face plata compensațiilor pentru anii 2010-2013, nu numai pentru cele două subiecte de drept la care se referă expres pârâtul, ci pentru toate subiectele de drept care se află într-o situație similară, între care se numără și reclamanții. De asemenea, prin demersul judiciar reclamanții au urmărit să demonstreze, prin controlul de legalitate, fraudă la lege operată de pârât prin adoptarea acestei H.G. nr. 1.370/2022 care le vatămă direct interesele și drepturile.

Reclamanții au subliniat că interesul lor este direct, determinat, personal, născut și actual și constă în obținerea unei hotărâri de Guvern prin care să se reglementeze acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013 pentru care ar fi eligibili la încasarea compensațiilor și care să vizeze toți proprietarii de păduri, rațiunea fiind că, în forma actuală a actului atacat, este lezat dreptul lor legitim privat la compensații, prevăzut de art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic și de prevederile Deciziei C (2012) 5166 final a Comisiei Europene.

În cauză, dovada proprietății acestor terenuri forestiere este reprezentată de titlurile de proprietate și de procesele-verbale de punere în posesie care le-au fost eliberate, respectiv: 1. Composesoratul Biborțeni — T.P. nr. 1.958/20.12.2002, TP nr. 7.009/30.05.2008, TP nr. 38.905/5.11.2003, TP nr. 39.245/5.12.2003; 2. Composesoratul de Pădure și Pășune Bățanii Mari — TP nr. 1.970/2003 din 21.01.2004; 3. Composesoratul Filia — TP nr. 7.010/30.05.2008, TP nr. 309/2002 din 11.09.2002; 4. Composesoratul Racoșul de Sus — TP nr. 7.412/12.08.2008, PVPP nr. 2.359/28.04.2005.

Reclamanții susțin că un al doilea aspect care dovedește interesul în promovarea acțiunii constă în imposibilitatea totală sau parțială de a dispune de bunul lor din cauza faptului că o parte semnificativă din suprafețele pe care le dețin sunt supuse restricțiilor de recoltare, dovadă fiind mențiunile din amenajamentele silvice care se regăsesc, de regulă, la capitolul 5. Or, pentru a compensa imposibilitatea de recoltare a masei lemnoase, prin Legea nr. 46/2008 s-au instituit măsuri privind acordarea unor compensații/ajutor de stat proprietarilor de păduri care suferă restricții.

Mai arată că, pentru concretizarea și exercitarea dreptului la compensații pentru aceste restricții aferente anilor 2010-2013, reclamanții au efectuat demersuri pe lângă autoritățile publice cu competență specială în domeniu, respectiv au depus cereri la garda forestieră competentă pentru accesarea compensațiilor. Având în vedere că pentru intervalul de timp 2010-2013 doar pentru doi proprietari au fost acceptate cererile și documentația întocmită în baza H.G. nr. 1.370/2022, pentru restul proprietarilor autoritățile motivând că nu se aplică normele metodologice aprobate prin H.G., deoarece acestea nu prevăd acordarea către proprietari, ci către beneficiarii care dețin hotărâri judecătorești definitive, reclamanții opinează că justifică un interes legitim particular de a formula o acțiune pentru anularea parțială a acestei hotărâri de Guvern, întrucât le vatămă dreptul la compensații. Așadar, interesul în promovarea prezentei acțiuni rezultă din calitatea de proprietar, din restricțiile de recoltare la care sunt supuși și din refuzul autorităților de a compensa imposibilitatea de recoltare a masei lemnoase de pe terenurile pe care le dețin cu just temei. Atât timp cât reclamanții nu au încasat compensațiile care se acordă pentru perioada 1.01.2010-31.12.2013, se concluzionează că justifică interes în promovarea acțiunii, demers judiciar care reprezintă un prim pas pentru a putea încasa compensațiile aferente perioadei menționate. În concret, reclamanții urmăresc să obțină anularea parțială a dispozițiilor H.G. nr. 1.370/2022 și obligarea Guvernului României la respectarea obligației legale impuse de prevederile art. 97-99 din Legea nr. 46/2008, ale art. 5-6 din O.G. nr. 14/2010 și ale celor două decizii ale ICCJ prin care a fost obligat la adoptarea de H.G. privind norme metodologice de acordare a compensațiilor pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

În privința excepției lipsei calității procesuale active, reclamanții solicită respingerea acesteia. În cauză, reclamanții justifică o calitate procesuală activă, întrucât sunt parte a raportului juridic de drept material, respectiv aceștia au adresat pârâtului Guvernul României Plângerea prealabilă nr. 195/16.05.2023, înregistrată la pârât cu nr. 17/18.412/17.05.2023, prin care i-au solicitat acestuia să adopte o hotărâre materializată într-un act administrativ cu caracter normativ în baza căreia să procedeze la modificarea și la completarea unor prevederi indicate expres din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, respectiv cele care fac obiectul prezentei cauze.

Au subliniat că scopul principal și finalitatea demersului promovat sunt, în esență, afirmarea și probarea vătămării cauzate drepturilor recunoscute de lege în patrimoniul personal, deci promovarea și afirmarea vătămării în principal a interesului lor legitim privat.

Pe fondul cauzei, reclamantii arată că pârâtul neagă posibilitatea ca toți proprietarii afectați de restricții să poată beneficia de dreptul la compensații, pe considerentul că la baza adoptării H.G. nr. 1.370/2022 a stat faptul că beneficiarii acesteia sunt doar subiectele de drept ce dețin hotărâri judecătorești definitive de recunoaștere în prealabil a dreptului la compensații. Susțin că H.G. nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru a pune în executare cele două hotărâri judecătorești care priveau nu numai persoanele reclamante din acele două dosare, ci toți proprietarii de păduri afectați de restricții (aspect ce rezidă din dispozitivul hotărârilor), dovadă fiind proiectul de hotărâre a Guvernului pentru aprobarea normelor metodologice, așa cum a fost postat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor la data de 5.10.2021, respectiv pe site-ul Secretariatului General al Guvernului la data de 6.10.2021, de unde rezultă că se aplică tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții, fără deosebire că subiectele de drept ar trebui să dețină hotărâre judecătorească definitivă în prealabil. Dar acest proiect a fost abandonat, fiind înlocuit cu H.G. nr. 1.370/2022, pe care o contestă, deși, prealabil, prin Avizul Consiliului Legislativ emis cu nr. 1.217/8.11.2022, acesta a vizat proiectul de hotărâre ce se referea la acordarea de compensații financiare cuvenite pentru perioada 2010-2013 proprietarilor de păduri pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție.

În opinia reclamantilor, adoptarea H.G. nr. 1.370/2022 și stabilirea unei categorii de beneficiari arbitrară și aleatorii de către Guvern, fără să țină seama de dispozitivul celor două hotărâri judecătorești și nici de dispozițiile legale valorificate de către cele două instanțe (respectiv Legea nr. 46/2008 și O.G. nr. 14/2010), conduc la reținerea că H.G. nr. 1.370/2022 este parțial nelegală. Prin urmare, invocarea de către pârât în apărarea sa că la baza elaborării H.G. nr. 1.370/2022 au stat cele două decizii ale instanțelor este superfluă, de vreme ce limitele acestor două hotărâri au fost încălcate de către pârât.

Cu privire la susținerile vizând lipsa unei decizii a Comisiei Europene pentru perioada 2010-2013, reclamantii arată că, potrivit Deciziei nr. 36/2015 a ICCJ — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pentru acordarea compensațiilor, condițiile sunt: (i) adoptarea unei decizii de către Comisia Europeană — sens în care s-a adoptat Decizia C (2012) 5166 final din 19.07.2012 și (ii) adoptarea unei hotărâri de Guvern privind aprobarea normelor metodologice, sens în care s-a adoptat H.G. nr. 1.370/2022. Astfel, contrar susținerilor pârâtului, prima condiție este în continuare îndeplinită în speță, respectiv există o decizie a Comisiei Europene care reglementează perioada 2010-2013.

Pentru intervalul pentru care reclamantii au solicitat acordarea compensațiilor prin formularea de cereri administrative adresate gârzii forestiere, respectiv perioada 1.01.2010-31.12.2013, decizia produce efecte juridice. Schema de calcul aprobată prin decizia CE acoperă întreaga perioadă a anilor 2010-2013. Decizia C (2012) 5166 final vizează tocmai perioada 2010-2013, iar faptul că în anul 2023 încă nu pot fi accesate compensațiile de către proprietarii de păduri nu le poate fi imputat. Așadar, nu se pune în discuție o ultraactivare a deciziei CE, ci aplicarea prevederilor Deciziei (2012) 5166 final/19.07.2012 nu s-a putut realiza la un moment anterior adoptării H.G., adică în lipsa normelor metodologice. Drept urmare, pentru perioada 2010-2013 există o decizie a Comisiei Europene; susținerea pârâtului că în 2023 nu mai este valabilă decizia este una nereală. Reiterează reclamantii că decizia reglementează la nivel comunitar și aprobă schema privind condițiile necesare de acordare a compensațiilor pentru perioada 2010-2013. Or, această perioadă este reglementată legal, iar simplul fapt că procedura de acordare a compensațiilor pentru anii 2010-2013 nu s-a desfășurat în acel interval de timp (2010-2013) este imputabil pârâtului, întrucât că nu a adoptat normele metodologice la timp,

iar când le-a adoptat în cele din urmă, le-a adoptat defectuos, în fraudă legii, însă dreptul proprietarilor pentru a încasa compensațiile există în continuare.

Reclamantii au mai solicitat respingerea solicitării pârâtului cu privire la cheltuielile de judecată ca fiind nefondată.

La data de 4.12.2023, reclamantii au depus la dosarul cauzei note scrise completatoare la apărările formulate inițial în cererea de chemare în judecată și răspunsul la întâmpinarea Guvernului României, prin care au arătat că în data de 28.11.2023 Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauzele reunite nr. 46.201/16 și nr. 47.379/18 privind Obștea de Pădure Porceni Pleșa și Composesoratul Piciorul Bătrân Banciu (Brașov) versus România — într-o speță identică/similară cu prezenta cauză, a constatat încălcarea gravă a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În concret, CEDO a statuat că această conduită a Guvernului României, prin care nu a adoptat și publicat normele metodologice de acordare a ajutorului de stat menite să compenseze restricțiile impuse de lege proprietarilor terenurilor forestiere pentru anii 2010-2013, a afectat direct principiul legalității. Au apreciat reclamantii că pentru repunerea părților în situația anterioară și restabilirea legalității încălcate și instaurarea ordinii de drept în ceea ce îl privește pe reclamant se impune admiterea cererii așa cum a fost formulată. În sens contrar, rezultă că absența normelor metodologice aprobate de Guvern prin care să se recunoască în concret dreptul la compensații constituie o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, iar reclamantii din prezenta cauză sunt prejudiciați în dreptul lor de proprietate așa cum a statuat și CEDO în hotărârea menționată, în paragrafele 76-78.

Au susținut reclamantii că pentru a nu expune România la o previzibilă nouă condamnare pentru încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și obligarea statului român la plata de despăgubiri materiale și morale, precum și la alte cheltuieli, se impune admiterea tuturor petitelor cererii de chemare în judecată așa cum au fost formulate.

Mai precizează reclamantii că dispozițiile art. 46 din Convenție indică faptul că o constatare a CEDO impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt încălcării și să repare consecințele acesteia. Între altele, hotărârea CEDO impune pentru statul român obligația nu doar de a plăti persoanelor în cauză sumele acordate cu titlu de reparație echitabilă, ci și de a lua măsuri generale în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate de către Curte și a-i repara efectele. Relevant și important este că această conformare la hotărârea pronunțată de CEDO se poate face prin adoptarea hotărârii de Guvern modificatoare a H.G. nr. 1.370/2022 în sensul solicitat prin cererea de chemare în judecată. În concret, în practica de aplicare a Recomandării Comitetului de Miniștri din 12.05.2004 Rec(2004)6 privind îmbunătățirea căilor de atac interne, CEDO a atras atenția asupra faptului că statele au obligația generală de a rezolva problemele care stau la baza încălcărilor constatate. De asemenea, hotărârea CEDO face parte din Blocul de convenționalitate în materia drepturilor omului care se integrează în dreptul național și devine prioritară conform art. 20 alin. (2) din Constituția României, devenind opozabilă statului român și implicit Guvernului României și instanțelor de judecată naționale.

În probațiune a depus decizia CEDO în limba franceză și traducerea în limba română.

La data de 15.12.2023, reclamantii au depus la dosarul cauzei întâmpinare la cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, prin care solicită respingerea în principiu a cererii de intervenție accesorie ca inadmisibilă; pe fond, în situația în care instanța va admite în principiu cererea de intervenție accesorie, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Reclamanții arată că înțeleg să solicite respingerea în principiu a cererii de intervenție accesorie a M.M.A.P. în temeiul art. 64 alin. (2) raportat la art. 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă, având în vedere lipsa interesului titularului cererii de a formula cerere de intervenție accesorie în cauză. Astfel, titularul cererii de intervenție nu invocă, nu probează și nu dovedește interesul său în formularea cererii, interes care reprezintă o condiție de exercitare a oricărei cereri adresate unei instanțe de judecată, inclusiv a cererii de intervenție, condiție stipulată expres la art. 61 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, când enumeră petitele cu care reclamanții au investit instanța, ignoră faptul că, prin soluția pe care o solicită a fi pronunțată în cauza pendinte în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, nu se vor regăsi obligații care să se răsfrângă asupra sa, direct sau indirect, ci doar asupra pârâtului. Prin urmare, titularul cererii de intervenție accesorie nu justifică un interes legitim ocrotit pentru a formula apărări pertinente pe marginea unei soluții dintr-o hotărâre care nu îl vizează. În cadrul și configurația procesuală a cauzei deduse judecătii, în mod cert M.M.A.P. nu poate fi direct afectat de soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză. Așa fiind, M.M.A.P. nu dovedește care ar fi folosul practic care l-ar putea urmări în speța de față.

Susțin reclamanții că prin admiterea cererii de intervenție în principiu se acordă dreptul aceleiași părți (pârâtului) să își exprime poziția procesuală de două ori, ceea ce este injust în raport cu reclamanții. Opinează reclamanții că Guvernul poate să obțină consultarea ministerului, ca organ de specialitate, în cadrul poziției pe care o exprimă în acest dosar, fără însă ca ministerul să devină parte în dosar. De asemenea, poziția exprimată de minister cuprinde aceleași susțineri precum cele ale Guvernului, astfel că nu se aduc argumente juridice proprii, ci, dimpotrivă, susținerile M.M.A.P. reprezintă o copie fidelă a argumentelor pârâtului, cu privire la care și-au exprimat deja poziția prin răspunsul la întâmpinarea pârâtului.

Reclamanții au solicitat să se constate că M.M.A.P. nu invocă excepții, ci alegațiile acestuia privesc doar fondul cauzei.

Reiterează reclamanții că anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022 și adoptarea unei noi hotărâri de modificare a acesteia nu presupun ultraactivarea Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final, deoarece această decizie reglementează în mod indubitabil perioada cuprinsă între 1.01.2010 și 30.06.2014. Simplul fapt că în intervalul de timp pentru care există Decizia CE C (2012) 5166 final din 12.07.2012 nu s-au acordat compensațiile la care statul român s-a obligat printr-o lege organică — Legea nr. 46/2008, cu modificări, nu echivalează cu pierderea dreptului la compensații pentru toți proprietarii de păduri care suferă restricții și încetarea obligației corelative a statului de a le acorda.

În opinia reclamanților, autoritățile manifestă exces de putere prin aceea că nu au adoptat hotărârea de Guvern decât după 13 ani (adică la finele anului 2022), respectiv că la momentul adoptării acesteia nu au prevăzut acordarea compensațiilor decât pentru proprietarii de păduri care beneficiază de hotărâri judecătorești definitive de recunoaștere a dreptului.

În drept au invocat Codul de procedură civilă.

La data de 30.01.2024, reclamanții au depus la dosarul cauzei o cerere de renunțare parțială la judecată. Astfel, au arătat că, în temeiul art. 406 din Codul de procedură civilă, înțeleg să renunțe parțial la judecată doar raportat la următoarele petite din acțiunea introductivă: 1. cu privire la petitul I din cererea inițială — anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.087 din 10.11.2022, în concret: doar raportat la punctul 2 — respectiv, anularea parțială a art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor

și momentul de la care se calculează acest termen; 2. integral raportat la punctul II; 3. integral raportat la punctul III; 4. integral raportat la punctul IV.

Ca efect al constatării renunțării parțiale a petitelor, instanța urmează a fi investită doar cu următoarele petite: 1) anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în concret: a. anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”; b. anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” și c. anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”; 2) obligarea pârâtului în solidar în cazul admiterii cererii de intervenție accesorie a M.M.A.P. la plata integrală a tuturor cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă.

Au susținut că toate argumentele de fapt și de drept corespunzătoare din acțiunea inițială rămân integral valabile și le susține ca atare, inclusiv toate apărările pe care le-a formulat în cauză și prin notele completatoare depuse pentru termenul din 6.12.2023, raportat la petitele care vor rămâne deduse judecătii.

În drept au invocat Codul de procedură civilă.

A fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Deliberând cu prioritate asupra excepției lipsei de interes și excepției lipsei calității procesuale active a reclamanților, Curtea apreciază că excepțiile invocate de pârât sunt neîntemeiate, urmând a fi respinse.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes, pârâtul a susținut în esență că reclamanta nu a dovedit un interes, un folos practic în demararea acestui demers judiciar, dat fiind că nu a făcut dovada încălcării unui drept sau interes legitim prin actul normativ a cărui anulare se solicită.

Instanța consideră aceste susțineri nefondate.

În drept, art. 32 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, ce reprezintă legea generală în raport cu Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, stabilește că „orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia justifică un interes”.

Interesul trebuie să fie, în conformitate cu prevederile art. 33 din Codul de procedură civilă, „determinat, legitim, personal, născut și actual” și reprezintă folosul practic, imediat și direct, urmărit de partea care declanșează procedura judiciară. Această condiție trebuie să existe nu numai la momentul promovării unei acțiuni în justiție, ci și pe tot parcursul soluționării ei, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac.

În materia contenciosului administrativ, art. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ prevede explicit că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului

pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

Din coroborarea acestor norme, Curtea reține că, pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ în condițiile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, reclamantul trebuie să justifice folosul practic, imediat, direct, urmărit de partea care declanșează procedura judiciară, respectiv să indice dreptul sau interesul privat sau public, dar subsidiar unui interes privat, afectat prin conduita autorității pârâte.

În cauză, dat fiind că reclamantii sunt proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, iar hotărârea de Guvern a cărei anulare se solicită vizează acordarea de compensații unei anumite categorii de proprietari de astfel de terenuri, reclamantii justifică interesul pentru promovarea prezentului demers judiciar.

În ceea ce privește apărarea pârâtului că reclamanta nu justifică vreun interes în promovarea cererii de chemare în judecată, având în vedere faptul că Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017, hotărâri ce privesc reclamatele Asociația Composesoratul Jina, respectiv Obștea Peștișani, instanța constată că nu este de natură a dovedi lipsa de interes al reclamantei.

Astfel, prin demersul său judiciar, reclamanta tinde tocmai la emiterea unui act normativ care să reglementeze Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, norme care să se aplice tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive, Curtea reține că aceasta presupune existența unei identități între persoana reclamantului și titularul dreptului raportului juridic dedus judecății, în acord cu dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 rezultă că au legitimare procesuală activă pentru a formula cerere de anulare a actului administrativ persoanele pretins vătămate în drepturile sau în interesele lor legitime de actul administrativ vizat.

În cauză, reclamantii au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt ce presupune restricții totale sau drastice în recoltarea de masă lemnoasă. Prin raportare la obiectul de reglementare al actului normativ a cărui anulare se solicită, reclamanta se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim, dovedirea în concret a vătămării fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei, nu de legitimare procesuală activă a reclamantei. În principiu, reclamanta intră în categoria persoanelor care ar putea, sub rezerva îndeplinirii unor formalități punctuale, să primească compensații/ajutoare de stat, de unde concluzia existenței calității procesuale active a acesteia în promovarea prezentei acțiuni și posibilitatea ca ea să sufere o vătămare prin adoptarea actului normativ contestat în prezenta cauză. În consecință, instanța va respinge și această excepție, ca fiind neîntemeiată.

Astfel, reclamanta a invocat un interes legitim privat, în deplină concordanță cu exigențele interpretării obligatorii date de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 8/2.03.2020.

Prin urmare, față de această situație de fapt, în raport cu normele juridice evocate anterior, Curtea constată că există identitate între persoana reclamantei și titularul dreptului raportului juridic dedus judecății, astfel că va fi respinsă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantilor.

În ceea ce privește fondul cererii deduse judecății, Curtea reține că prin Hotărârea nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022 (H.G.), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, Guvernul României a aprobat Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive.

În nota de fundamentare a acestui normativ s-a menționat că actul se impune a fi adoptat ca urmare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021 și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017. Așadar, H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în executare atât a Deciziei nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, cât și a Deciziei nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017.

Prin Decizia nr. 3.701/16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017, în soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 130/14 iunie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, instanța, casând sentința și rejudecând cauza, „a admis acțiunea reclamantei Composesoratul Jina și a obligat Guvernul României la adoptarea hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulate de reclamantă”.

Relativ la Decizia nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017, instanța constată că prin aceasta a fost respins recursul declarat de pârâtul Guvernul României împotriva Sentinței nr. 302/24.05.2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal. Prin această sentință instanța a admis în parte acțiunea formulată de Obștea Peștișani în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României și a obligat pârâtul Guvernul României „să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012”.

Așadar, prin această sentință, definitivă prin respingerea recursului, instanța a stabilit, definitiv, în sarcina pârâtului Guvernul României obligația de a adopta o hotărâre de Guvern pentru

aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre de Guvern avizat de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei C (2012) 5166 final/19.07.2012, hotărârea urmând a se aplica tuturor proprietarilor care au restricții în recoltarea de masă lemnoasă, iar nu doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, așa cum a stabilit pârâtul prin H.G. nr. 1.370/2022.

Pârâtul Guvernul României trebuia, așadar, să adopte un act administrativ cu caracter normativ și care să cuprindă reglementări formulate abstract, de principiu, cu caracter obligatoriu pentru un număr nedeterminat de persoane sau situații care se încadrează în ipoteza normei pe care o instituie, determinate fiind numai criteriile pentru stabilirea sferei destinatarilor, iar nu fiecare beneficiar în parte.

Curtea mai constată că în actul normativ atacat există contradicții.

Astfel, instanța reține că, potrivit art. 1 din H.G. nr. 1.370/2022, „Se aprobă Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, denumite în continuare compensații, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.”

De asemenea, conform art. 1 din anexa la H.G. nr. 1.370/2022, „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase.”

Pe de altă parte, conform art. 2 din anexă, „Prevederile prezentelor norme se aplică beneficiarilor, cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: a) dețin documente care atestă dreptul de proprietate asupra suprafeței de pădure pentru perioada 2010-2013; b) au avut încheiat contract de administrare sau de servicii silvice pentru perioada 2010-2013; c) fac dovada existenței unui amenajament silvic în vigoare în perioada 2010-2013, prin care suprafețele de pădure pentru care se solicită compensații au fost încadrate în tipurile funcționale T1 și/sau T2; d) fac dovada faptului că suprafețele de pădure pentru care se solicită plățile compensatorii se suprapuneau în perioada 2010-2013 în totalitate peste rețeaua ecologică europeană Natura 2000 în România; e) declară pe propria răspundere că nu au primit compensații reprezentând contravaloarea masei lemnoase pe care proprietarii nu o recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, necesare acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru perioada 2010-2013.”

Instanța observă că, dacă prin dispozițiile art. 1 din anexă se prevede că sunt beneficiari ai normelor metodologice cei cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, prin dispozițiile art. 2 din aceeași anexă se prevede că au calitatea de beneficiari cei care fac dovada dreptului de proprietate, a existenței contractelor de prestare servicii silvice, a încadrării suprafețelor deținute în tipurile funcționale T1 și/sau T2, a suprapunerii terenurilor

forestiere deținute în proprietate în totalitate peste rețeaua ecologică europeană Natura 2000 în România.

Așadar, deși, pe de o parte, stabilește că cei în privința cărora instanța de judecată a verificat îndeplinirea condițiilor de a primi despăgubiri sunt destinatari ai normelor metodologice, pe de altă parte, prin reglementarea cuprinsă la art. 2, actul administrativ cu caracter normativ prevede verificarea de către autoritatea administrativă a îndeplinirii de către solicitanți a condițiilor de acordare a despăgubirilor. Or, o astfel de verificare nu este posibilă dacă dreptul solicitantului de a primi despăgubiri a fost stabilit printr-o hotărâre judecătorească, deoarece, într-o astfel de situație, hotărârea judecătorească pronunțată ca urmare a verificării de către instanță a îndeplinirii condițiilor de acordare se impune autorității administrative prin prisma puterii sale executorii și a efectului său obligatoriu, conform art. 433 și 435 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, trebuie considerat că sintagma „pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive” se interpretează în sensul că H.G. nr. 1.370/2022 a fost emisă în vederea punerii în executare a Deciziei civile nr. 3.701 din 16.06.2021, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și a Deciziei civile nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, dar că reglementează Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, ai căror destinatari sunt toți proprietarii care au restricții în recoltarea de masă lemnoasă, iar nu doar beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, așa cum a stabilit pârâtul prin H.G. nr. 1.370/2022.

Pentru aceste motive, Curtea va respinge excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active, va admite acțiunea formulată de reclamantul Composesoratul Racoșul de Sus, Composesoratul Filia, Composesoratul Biborțeni și Composesoratul de Pădure și Pășune Bățanii Mari, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, va dispune anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în ceea ce privește: — articolul 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”; — titlul din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”; — titlul din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Față de soluția dată cererii principale, Curtea va respinge cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor în interesul pârâtului Guvernul României.

În baza art. 453 din Codul de procedură civilă va obliga pe pârâtul Guvernul României la plata sumei de 50 de lei, cheltuieli de judecată, respectiv taxă de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active.

Admite acțiunea formulată de reclamantii Composesoratul Racoșul de Sus, Composesoratul Filia, Composesoratul Biborțeni și Composesoratul de Pădure și Pășune Bățanii Mari, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

Dispune anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, în ceea ce privește:

— articolul 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— titlul din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”;

— titlul din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Respinge cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor în interesul pârâtului Guvernul României.

Obligă pe pârâțul Guvernul României la plata sumei de 50 de lei, cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Curtea de Apel Brașov, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată în condițiile art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă astăzi, 21.02.2024.

PREȘEDINTE
IOANA ȚĂRMURE

Grefier,
Adina-Maria Szasz

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

